5

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Žádný hřích, kterého se dopustíme, nemůže zmenšit Boží lásku k nám. Není to tak, že by mě už Bůh nemiloval, ale jsem to já, kdo není schopen Boží lásku zakusit.

(P. Elias Vella OFM Conv.)

Úvodní slovo

Po čtyřicetidenní přípravě stojíme na prahu velikonočních svátků. Věřím, že každý z nás je chce hluboce prožít, ne vždy se to ale daří. Možná proto, že čekáme zážitek, zatímco Bůh až na výjimky vstupuje do našich životů tiše, až nenápadně. Přichází však neomylně ve svých svátostech: pro naše katechumeny ve křtu a pro nás pokřtěné ve svátosti smíření, která v nás milost křtu obnovuje, abychom se s ním pak mohli všichni setkat v nejsvětější Eucharistii. Máme ještě několik dní, abychom jarním úklidem připravili nejen svá obydlí, ale i svá srdce.

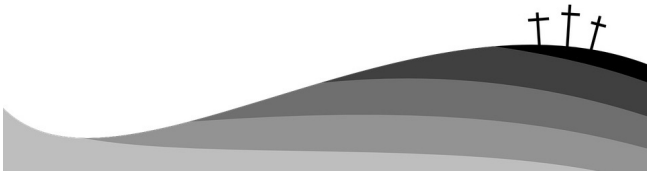

Kéž nás všechny slavení svátků obnoví ve víře v Boží lásku, upevní vztah k Bohu i k lidem a posílí k službě. Přeji Vám požehnané svátky Kristova vzkříšení.

Váš farář Jan Mráz

Informace

• **Pořad bohoslužeb** a možnosti slavení svátosti smíření o letošních svátcích naleznete na poslední straně. Všechny bohoslužby lze sledovat online (prenosy.svtomas.net nebo YouTube).

• **Velkopáteční koupání.** Zveme všechny na Velký pátek na ranní koupání v přehradě. Sraz v 9 hod. na Kozí horce. Přijít mohou i podporovatelé s termoskou horkého čaje. Koupání není podmínka.☺

• **Křížová cesta v přírodě.** Zveme všechny farníky na křížovou cestu v přírodě. Sejdeme se na Velký pátek 7. dubna v 9 hodin u hřbitova v Chudčicích. Upozorňujeme, že terén není vhodný pro kočárky.

Slovo nemocným

Milosrdenství Boží je záchranou pro každého z nás. Díky němu žádný člověk nemůže říct, že je vše ztraceno. Zvláště bych chtěl na tomto místě zdůraznit význam milosrdenství pro člověka trpícího a nemocného. Nikdo z nás není bez chyb a v okamžiku, kdy na někoho dolehne nějaké utrpení nebo nemoc, vždy přispěchá ten Zlý s pokušením, že je to Boží trest za naše hříchy. Nepodlehnout takovému pokušení předpokládá vytrvalou modlitbu a smíření se s tím, že na tomto světě asi všechno úplně nepochopíme. Velkou pomocí je v těchto chvílích právě důvěra v Boží milosrdenství. V něm můžeme utopit všechno, co se nám v životě nepovedlo a zbavit se tak mínění, že těžkosti v našem životě jsou Božím trestem. Nemohou být trestem. Za našeho pozemského života je všechno Bohem dopuštěné nebo chtěné ve službě našeho návratu k nebeskému Otci. Cílem utrpení je tedy život, a ne smrt. Ujištění, že milosrdenství je podstatnou vlastností Boha, řekl papež František v poselství ke Světovému dni nemocných: „Milosrdenství je výsostným jménem Boha, jehož přirozenost se neprojevuje jakýmsi příležitostným citem, ale silou a zároveň něhou přítomnou ve veškerém jeho konání.“ Přeji každému čtenáři, aby na to nikdy nezapomněl.

P. Josef Janoušek, kaplan

Z farní charity

Milí čtenáři a čtenářky Tomáška!

Blíží se Velikonoce, svátky Kristova utrpení a vítězství nad smrtí. V tento čas vám chceme poděkovat za každý i drobný dar do charitní pokladničky.

Vaše peníze jsme použili takto:

Noclehárna pro bezdomovce	3 000 Kč

Přejeme vám všem požehnané prožití velikonočních dnů. Ať Pán, který přijal naše kříže a vynesl je na Golgotu, je vítězem i ve vašem životě a jeho zmrtvýchvstání ať je vaší radostí.

Dobrovolníci farní charity

Farní kavárna

Farní kavárna je fenomén, který se za poslední léta rozmohl a úspěšně funguje v mnoha brněnských farnostech. Místo toho, aby hloučky věřících postávaly a diskutovaly po konci mše svaté v mrazu či dešti před vchodem do kostela, mohou využít zázemí far nebo přilehlých prostor a posedět u dobré kávy nebo čokolády se šlehačkou.

Jednou z prvních farních kaváren byla ta naše, kterou v roce 1997 založili manželé Babákovi. Později převzal organizaci farní kavárny František Gert Svoboda. Byl inovován strojový park a za současného faráře i celá farní kuchyňka. Naše kavárna má vše, co takováto gastronomická provozovna má mít, štamgastký stůl, koutek pro děti, kvalitní zázemí a hlavně ochotnou a vlídnou obsluhu. Do péče o hosty se postupně zapojovalo až 12 skupin dobrovolníků.

A ceny jsou naprosto bezkonkurenční, mají jen pokrýt materiální náklady. Jako každá jiná pravidelná aktivita ani toto toto dění se neobejde bez hlavního organizátora, který zajišťuje hladký chod kavárny, nákup zboží, hlídání zásob, střídání služeb z řad dobrovolníků a má ve všem rozhodování poslední slovo. Proto jsme pro velikonoční číslo Tomáška požádali o rozhovor současnou ředitelku farní kavárny Magdalenu Babákovou.

redakce

Rozhovor s Magdou Ernis Babákovou

Pokud se nepletu, s vaší rodinou je spjatý vznik farní kavárny u kostela sv. Tomáše a před rokem či dvěma se kruh uzavřel, když jste organizaci převzaly se sestrou Anežkou do svých rukou. Od kdy se vlastně píše její historie?

Historie kavárny se začala psát ještě předtím, než jsem se vůbec narodila. Někdy na jaře 1997 přišli s tímto nápadem moji rodiče ještě s několika dalšími kamarády. Myšlenka vznikla na duchovních cvičeních v Herolticích a hlavním propagátorem byl Pavel Pat Kubíček. Lodivod pak daroval kavárně štědrý sponzorský dar, za který se koupila první lednička a kávovar a mohlo se na podzim roku

1997 začít. No a na podzim 2020 mi Gert předal pomyslné veslo. Takže by se dalo opravdu říct, že v tuto chvíli je kruh uzavřen. Naštěstí mám po ruce Anežku, která je mi největším pomocníkem.

Jaký je hlavní účel fungování farní kavárny, kdy je otevřená a pro koho je primárně určena?

Hlavním účelem je bezpochyby setkávání. Provozní doba, jestli to tak můžu nazvat, je každou neděli po latinské mši svaté, tedy přibližně od 9 hodin do půl dvanácté. Záleží však na tom, jestli má někdo z farníků napsanou službu na určitý den. A určena je vlastně pro všechny, kteří chtějí po mši svaté někde posedět a popovídat si.

Bez koho by se to všechno neobešlo? Kolik rukou vlastně k bezproblémovému chodu farní kavárny přispívá?

V první řadě musím zmínit pana faráře, neboť jsme v prostorách fary a bez jeho svolení bychom neměli kde být. Dále je to určitě Gert, který je mi velkou oporou a celá naše rodina. Pak to jsou samozřejmě farníci, kteří si pravidelně berou služby a jsou ochotni v neděli obsluhovat.

Jaký je nejoblíbenější nápoj z nabídky a kolik kilo kávy se vypije za jeden měsíc?☺

Tak to bohužel nedokážu odhadnout, ale nyní používaný kávovar hlásí, že má za své působení uvařeno více než 18 000 káv, takže malý počet to určitě není. Nejoblíbenější nápoj se z pestré nabídky těžko určuje. Záleží to hodně na počasí a ročním období. V zimě se pije převážně čaj a horká čokoláda, v létě zase návštěvníci dávají přednost džusu a cole. Ale káva se dělá celoročně. Kdybych však něco musela vyzdvihnout, tak by to byl červený džus, na ten choralisti nedají dopustit.☺

Co bys vzkázala našim farníkům a farnicím?

Vzkázala bych, aby za námi i dále chodili, bez nich to taky nepůjde. Ať se nebojí k nám vzít své blízké a aby se psali na služby. Jinak bych poděkovala všem, kteří nám s chodem farní kavárny jakkoliv pomáhají.

Moc děkujeme za rozhovor i za skvělý každonedělní servis! Přejeme naší farní kavárně hodně ochotných pomocníků a spokojených návštěvníků.

Veronika Veverka Papoušková

Domov pro seniory

Štefánikova 54

Součástí pastorační péče v naší farnosti je také domov pro seniory na ulici Štefánikova. Pravidelně jsou zde

mše svaté a bohoslužby slova. S jejich organizací velmi pomáhá náš jáhen Jiří Palacký a ochotné ženy z naší farnosti. Jednou za měsíc zde mám jako kaplan také povídání pro klienty anebo jinou aktivitu. Obyvatelé domova si tak například mohli vyslechnout přednášku o našem kostele sv. Tomáše.

Zajímavou aktivitou byl koncert, který se uskutečnil v úterý 26. února. Díky Vojtovi Červiňákovi a sestrám Betty a Barči Šedovým jsme mohli v obsazení klávesy, 2x kytara, akordeon a zpěv zahrát lidem písně různých žánrů: křesťanské, lidové, country a další.

Celá akce dopadla nad očekávání, a dokonce některým z místních obyvatel ukápla slza dojetí. Doufám, že se podaří ještě podobné hraní zopakovat.

kaplan Josef Janoušek

S biřmovanci v Taizé

Kdo by neznal Taizé. Komunita bratří ve Francii, založená bratrem Rogerem po druhé světové válce. Bratr Roger vyrůstal v rodině protestantského duchovního. Dokázal v sobě skloubit své protestanství láskou ke katolictví a nemít v tom rozpor. V mládí onemocněl tuberkulózou. Během dlouhých procházek švýcarskou přírodou má mnoho času k přemýšlení. Tady někde se nejspíš ozývá jeho povolání. Během války kupuje v Taizé dům, kde ukrývá uprchlíky z okupované Francie, hlavně Židy. Po válce se v něm i v ostatních bratřích krystalizuje touha žít zcela ve vydanosti Bohu. První z nich skládají sliby chudoby a života v celibátu. Do Taizé přicházejí první mladí, kteří chtějí sdílet chvíli života s bratry. Komunita přijímá mladé takové, jací jsou. S jejich otázkami, s jejich problémy. Nesoudí. Naslouchá. A žije věrně evangelium. Tak, že mladí přicházejí ve stále větším počtu. Na mnoha místech život víry jako by vyprchává. Tady naopak kvete. Setkání mladých se Svatým otcem našlo inspiraci právě tady. A tak se, v rámci přípravy na biřmování, vydává asi 20 mladých věkem a pak několik mladých pouze duchem, z farností sv. Tomáše a Jakuba, také na cestu.

VSTAŃ

Těsně před odjezdem do Taizé se mi na cestu vůbec nechtělo. Dvanáct hodin řízení, týden bez těch nejbližších bůhví kde... Vyjíždíme už v neděli odpoledne společně se Zuzkou z naší skupinky. Pak jedou další dvě dodávky (jednu řídí Patty, jednu Honza Pacner na střídačku s Petrem Tesařem, od Jakuba). Na cestu se Zuzkou se těším. Dva dny už otevřou i hluboká témata, Zuzka je skvělá spolucestující a rozhovor s ní je obohacující. Do Taizé přijíždíme v pondělí večer. Jsem hodně unavená. Poslední hodinu jedeme v přívalových deštích, kdy skoro není vidět. Přijíždíme potmě. V komunitě rekonstruují zrovna všechny silnice. S rukama i nohama po posledním úseku cesty roztřesenýma se jen těším, až se octnu v posteli s trochou teplého čaje. Naposledy jsem snídala a večeři ještě nemáme objednanou. Takže další jídlo až ráno.

Nevěděla jsem vůbec, co od Taizé čekat. Ani mě nenapadlo se po tom pídit. Prostě bylo potřeba jet, tak jsem jela. Takže s rozčarováním hraničícím s panikou zjišťuju, že si máme věci zanést do "baráků", do pokojů po šesti, které se skládají z pryčen nad sebou s matracemi, nezamykají se a topí se tak vlažně... toalety a sprchy jsou kus cesty. Asi jako v hodně starém kempu, kde na pokoji spíte s pěti cizími lidmi. Zpětně si své zděšení vysvětluju únavou z cesty, protože tak hrozné to není, nicméně jsme se potají, aby otcové neslyšeli, s pár biřmovanci shodli, že první asociace, když jsme do Taize potmě, v dešti, a po rozbité silnici přijeli, byla kulantně řečeno pracovní tábor.

Ještě večer stíháme modlitbu. A přes všechnu únavu, vstup do kostela je silný! Možná o to silnější. (Později jsem si říkala, že jednoduchost ubytování má jednu praktickou výhodu. Člověk opravdu netouží po tom zůstávat v pokoji a do kostela nebo do zahrady se upřímně těší.) Prostor kostela je úchvatný. Zvenku nevypadá o moc líp než stavby okolo. Jen má věž. Vevnitř je to ale opravdu chrám. Jednoduchý, tichý, úchvatný. Nejsou v něm žádné lavice. Byly. Zpočátku. Pak je bratři odstranili. Jedna z myšlenek Taizé je provizorium. Nemít majetek, být stále "na cestě" – k Bohu, k druhým. Všechno, co nějak poutá a svazuje na místě, místo v Taizé nemá. Lavice jsou moc napevno. Tak šly pryč. Plus už by stejně nebyly udržitelné. V sezóně jsou v kostele tisíce lidí. (Teď je nás kolem dvou set). Místo na zemi, popřípadě na schodech je praktičtější. Sundáte boty, protože místo je to posvátné, a sednete si nebo kleknete na zem.

Asi 40 minutová modlitba je třikrát denně. Ráno v 8.30 (plus pro zájemce je třičtvrtě hodiny před ní mše, případně i bohoslužba podle jejich

denominace, v přilehlých kaplích). Trochu mi modlitba připomínala modlitbu breviáře. A vzbudila ve mně touhu se jej znova modlit. Je to zážitek. Pozorujete v tichu přicházející bratry v bílých hábitech. Všichni se rozprostřou středem kostela. Zní žalm, čtení a zpěvy. A slyšíte různé jazyky. Čtení vždy ve francouzštině, angličtině a němčině, a pak v některém z dalších jazyků. V době našeho pobytu někdy i česky. Písně se také střídají. Francouzských je nejvíc. A mně to vyhovuje. Kdyby se v nebi mluvilo nějakou řečí, byla by to pro mě francouzština. Každý den také zazní ukrajinská Slavite vsi narody .... Tenhle vjem lidí, co jsou tam společně, každý jiný, každý z jiného prostředí a společně se modlí a snaží se o to jazykem toho druhého, mě zasáhl. Mizí rozdíly. Nebo možná nemizí, ale přestávají být tím, co rozděluje, pouze tím, čím roste láska. Všichni spojeni k oslavě Boha. Jeden mocný hlas Božího lidu.

Jednoduchost prostoru, jednoduchost nápěvů. Nic, co člověka tlačí do emocí, které nejsou jeho. Každý si může prožít modlitbu svým tempem. Emoce pak nepřicházejí zvenku, ale zevnitř. Nebo třeba nepřicházejí. I čtení, žalmy i zpěvy, jsou vybírány pečlivě. Jsou to texty, které ukazují milosrdnou Boží tvář, tvář Boha Izraele, který je se svým lidem.

Každý den si víc a víc uvědomuji, jak jsme zodpovědní jeden za druhého. Jak je posláním Církve být Boží láskou na zemi. Ukazovat světu náznak nebe. Jak důležitý a současně těžký úkol to je. Aby se všichni cítili přijati. Nevyčleňovat. Ani špatným smýšlením nebo slovem.

Na konci ranní modlitby se podává eucharistie. Na začátku týdne při první ranní modlitbě bratři zdůrazní význam eucharistie. Že je to živý Bůh, který se dává. A pozvou ostatní, kteří Ho touží přijmout, aby k přijímání přišli. Pro ty, pro které by to byl krok příliš odvážný, nebo se na to necítí, stojí po bocích ještě několik podávajících s požehnaným (neproměněným) chlebem. Nechci se pouštět do teologických výkladů ani diskuzí. Vím, že ne každý by s tímto byl srozuměný (pro uklidnění, komunita má pro tuto praxi z Vatikánu zvláštní povolení). Ale pro mě byla toto druhá věc, která mě silně zasáhla.

Po modlitbách se odchází na jídlo. První dojem z něj je podobný, jako z ubytování. Pro mě je to tedy spíš vítaným postním zjednodušením. Člověk už se opravdu na každé z jídel těší, ačkoli doma by nad ním třeba ne vždy zajásal. Chápu ale dospívající ve vývinu, že si pak někteří dokupují zásoby v místním kiosku.☺

Dopoledne je pak čas s Božím slovem. Všichni se setkají na jednom místě, kde jim jeden z bratrů (celý týden se nám věnuje bratr Raymond z Koreje) předloží text z Písma a asi půlhodinovou promluvu. Bratr Raymond byl pro mě třetí highlight týdne. Mluví anglicky, ale srozumitelně. Jenda Pacner překládá pro ty, co angličtinu úplně nechytají. Raymondova slova jdou přímo k jádru věci. Jsou plná života. Soucitu. Nebojí se klást otázky, které by si u nás mnoho lidí mé generace položit neodvážilo. Nebojí se přiznat, že na spoustu z nich nemáme odpověď. A na některé ji máme, ale nechceme slyšet. Je to ohromně osvěžující. Pravdivé. Budoucnost církve tady vidím nadějně.☺

Boží slovo má také svou dynamiku během týdne. Lekce na sebe navazují a strávit v komunitě celý týden má smysl i z tohoto důvodu. A pak diskuze v mezinárodních skupinkách. Jeden z vedoucích skupinek biřmovanců, Petr, který se hlásí do noviciátu k jezuitům, mi říkal, že mezinárodní společenství, které už mezi jezuity zažil, je věc, na kterou se moc těší. A opravdu je to dobré. Člověku se otevírají oči proto, že naše zkušenost je omezená. Nejen každým z nás. Ale i naší kulturní zkušeností. Církev je mnohem širší.

Část dne tvoří práce. Vždycky se přidám (asi jako jediný dospělý, ostatní dospělí asi mají nějaký jiný program, ale do toho jsem za ten týden nestihla proniknout ☺) k nějaké skupině mladých. Zametáme podlahy, převlékáme postele, umýváme záchody. Co je potřeba. Plus několikrát týdně nádobí.

Ve čtvrtek jedu do Ženevy pro dalších 5 mladých, co kvůli škole přilétají později. Připravuju je cíleně až přehnaně na jednoduchost ubytování a jídla. Filda se několikrát po cestě ptá, jestli je ho opravdu tak málo. Vystrašila jsem je asi dostatečně, takže po příjezdu jsou spíš příjemně překvapeni. Což bylo cílem.

V pátek jedeme na výlet do Paray-Le Monial. Mnoho cizinců v Taizé místo nezná, i když není daleko (asi

60 km). Pro naši farnost je spjaté s komunitou Emmanuel. S úctou k Nejsvětějšímu srdci. S Markétou Marií Alacoque. Highlight č. 4. (Až na kávu. První kávu tento týden bych si představila i lepší. Ale co už. Je půst. A jsou z nás na týden trochu mniši, tak ať to máme se vším všudy. Bez dobré kávy.)

V neděli brzy ráno vyrážíme na cestu domů. To už jedeme v plném autě. Další dva mladí řidiči jsou navíc natěšení, jak po německé dálnici šlápnou na plyn, takže je pro mě cesta o mnoho jednodušší. Po cestě probíráme naše zážitky. Nevím, jestli byl někdo, kdo by nevnímal těch pár dní pozitivně. U nás v autě ne. Každý hodnotí různé věci různě, ale shodujeme se, že to bylo mnohem lepší, než jsme si představovali (nebo nepředstavovali).

Neumím si odpovědět na otázku, jestli se těším domů. Těším. Těším se na Tomáše, na Klárku. Moc. Chyběli mi. Ale zároveň se to místo špatně opouští. Ráda bych se sem zase vypravila. Pro mě to byl určitě jeden z nejsilnějších duchovních zážitků posledních hodně let. Tahle zkušenost není přenositelná na papíře. A také je subjektivní. Každý z nás prožil čas v Taizé trochu jinak. Pro mě ale byl tenhle týden týdnem, kdy jsem zažila Církev.

Markéta Zelenková

Co se mi vybavilo

v den výročí posvěcení našeho kostela

Dne 13. 3. 2023 se konala mše sv. k výročí posvěcení našeho kostela sv. Tomáše. Posvěcení prý proběhlo v roce 1356 a tento rok si už vážně nepamatuji ani matně.

Na mši sv. před námi seděl pan Konzal ve svěží kondici, ač jeho věk se pohybuje již nad číslicí 90. Nedalo mi to tedy a vzpomínky se mi míhaly hlavou. Naše rodina coby brněnská naplavenina, poslala svého nejmladšího syna mezi ministrantský sbor, což díky starším sourozencům bylo možné. Psal se rok 1966 a malý capart capkal ve dvoustupu se sepnutýma rukama (to se tehdy muselo) po černých kachlích, (to jsou ty modré) a (to se tehdy také muselo). Byl jsem po určitou dobu nejmladším ministrantem u sv. Tomáše a nebyla to špatná situace. Největší čokoládové figurky na svátky se sbíhaly u mne a ani v mezidobí se mi sladkosti nevyhýbaly. Všichni se ke mně zdvořile chovali a když jsem něco popletl, vždycky to omluvil můj věk. Ale to už je dávno pryč. Fakt dávno. Asi mi to nebudete věřit, ale nyní je všechno úplně jinak. A pak jsem vzpomínal na všechny kněze, kteří do naší farnosti přicházeli a pak odcházeli, na jejich

potíže se státními úřady, na jejich osudy, na jejich výuku, na jejich rady a na zážitky, které jsem s nimi prožil. Chodíval jsem ministrovat i na pohřby a tam se kupodivu generovalo poměrně hodně komických situací, ale některé pohřby byly obzvláště smutné a člověku to zůstávalo pod kůží.

Nezapomenutelní jsou samozřejmě ministranti. Těch se za mého života v naší farnosti vystřídalo neskutečné množství. Vždyť o svátcích při mši nebylo výjimkou ani padesát či šedesát oblečených postav. A té legrace a množství kamarádů. Ministrantský konvent, ministrantské skupinky (naše byla skupina sv. Václava), zážitky, tábory, tajné akce, tajné vyučování, výlety do přírody, výlety na chaloupky, sportovní utkání, setkávání se po bytech a další. A samozřejmě Choralisté. K těm jsem měl vždy velkou úctu. Měl jsem pocit, že to je velký teologický mozkový trust a že jsou nesmírně chytří. Vždy drželi partu a jsem rád, že jim to vydrželo do dneška a že jsou stále významnou skupinou naší farnosti.

Nejvíce samozřejmě bylo farnic a farníků. Byly doby, kdy např. devátá mše v neděli byla tak narvaná, že se nedalo téměř dýchat. Těch děvčat a chlapců a dalších farníků. A dokud byly v neděli mše v 8.00 (latinská) a v 9.00 následující, tak se mnozí dostali do kostela na devátou mši pozdě, než se ty davy vyměnily a vystřídaly. Po určitou delší dobu jsem pravidelně navštěvoval ranní, všední mši v 5.30 hod. (dříve naprosto pravidelný termín). Tam se vytvořila nemalá skupina pravidelných denních návštěvníků, kteří se neznali, ale od vidění si byli tak blízcí jako členové rodiny. Ale byly i doby, kdy byl náš kostel poloprázdný až vylidněný, jako např. těsně před revolucí. Ale Ježíš tam byl a je pořád stejný, a tak ti skalní vydrželi a za naši farnost se stále modlili.

Úmyslně jsem nikoho nejmenoval, protože jmen by bylo na tisíce a nikoho bych nechtěl vynechat. Jen jsem chtěl připomenout, že každá farnost má svou historii, minulost i budoucnost. A všichni ti, na něž jsem vzpomínal jsou vlastně stále uprostřed nás, ať už na nás shlíží od Pána nebo zde nechali kus svého života a slouží či žijí jinde. Farnost je rodina a já osobně jsem rád, že jsem členem takové rodiny. A Vy i já zde taky zanecháváme kus ze sebe. A jak nám zde bude dobře, záleží na nás všech. Mně se zde žije příjemně a přes všechny drobné bolístky si myslím, že to ve farnosti žije (někdy tedy díky aktivitě jednotlivců), ale s Boží pomocí stále tvoříme slušný tým. Děkuji tímto našim duchovním otcům za jejich službu, svátosti, žehnání a další aktivitu.

Já sám na naši farnost myslím, aby zůstala živá, aby zde lidé mohli nacházet přátele, partnery a hlavně živého Boha a nacházeli zde svoji životní cestu a aby na tuto farnost mohli vzpomínat hezky třeba jako já. Protože semena pokoje farnosti pro budoucnost se zasévají dnes.

Prostě je to jako s těmi elektrikáři. Když Bůh řekl: „Budiž světlo“, už museli mít natažené kabely. A ještě bych Vám řekl vtip o skleróze, ale nepamatuji si ho . . . .

Petr Kali Hanák

Pouť katechumenů do Dolních Kounic

V sobotu 25. března se uskutečnila pouť katechumenů, kteří se v naší farnosti připravují ke křtu, do Dolních Kounic. Vyrazili jsme ráno s katechumeny, otcem Jožkou, setrou Bernie a s manželi Jakubíčkovými vlakem z Brna do Moravských Bránic a odtud šli pěšky do Dolních Kounic do bývalého kláštera Rosa Coeli. Po cestě jsme se zastavili a ztišili, abychom se zamysleli, s jakým úmyslem pouť půjdeme. Nejvíce jsme měli osobní úmysly, potom za ty, kteří se připravují ke křtu a za mír. Pokračovali jsme v cestě dál s modlitbou růžence. Na místě byla domluvená soukromá prohlídka kláštera, po ní následovala mše svatá v boční kapli. Součástí mše svaté byly také obřady, které jsou spojené s přípravou ke křtu: obřad předání víry, svěření modlitby Páně, obřad Efeta, mazání olejem a malý exorcismus. Katechumen Jarek popsal celou atmosféru následovně: „Toto místo starého polorozbořeného kláštera, tak na chvíli opět ožilo obřadem svátostí. Přestože je toto místo několik století opuštěné, neopustil ho Bůh, ale lidé a touto cestou se alespoň na chvíli vracejí, aby hledali víru v našeho Pána a stvořitele a klášter na chvíli opět oživili a vrátili mu původní význam. Tyto opuštěné stěny přímo vyzařují doby, kdy se tu modlily řádové sestry z kláštera v Louňovicích, které zasvětily svůj život pouze modlitbám. A proto je to nejlepší místo k posílení víry nejen katechumenů.“

Oběd a káva v místních podnicích nám také vyšly a v odpoledních hodinách jsme se všichni rozjeli domů. Děkuji Bohu za krásu jara, slunné

počasí a milé společenství v tento požehnaný, sobotní den. Také děkuji Jožkovi a Bernie za jejich službu.

Kamil Kněžíček a Jarek Hubálek

Příběh pro děti

Šárka vběhla ještě v bundě do kuchyně, odhodila aktovku na zem a nadšeně hlásila: „Mami, Kája pozvala holky ze třídy na Velikonoce k nim na chalupu! Eliška už to má dovolené a Bětčin táta Ti bude volat, že by nás vzal obě autem.“ Ale ještě, než dořekla celou větu, už viděla mamince na očích, že povolení nedostane. „Šáry, zní to moc lákavě a rodiče Káji jsou moc hodní, že pro vás takovou akci organizují. Jenže víš, že jsou pro nás Velikonoce největší svátky v roce a chceme je slavit společně?“ Šárka protáhla obličej a v hlavě ji běželo: no jasně, každý den do kostela, a holky si budou užívat beze mě. Ale nahlas nic neřekla a raději rychle odešla, aby maminka neviděla slzy v jejích očích. V pokojíku si začala vytahovat noty na klavír, když se za ní ozval maminčin hlas. „Šárko, vím, že Tě to teď moc mrzí, ale pojď na chvilku za mnou a zkusíme vymyslet, jak holkám vysvětlit, proč s nimi pro tentokrát nemůžeš jet.“

A tak si spolu máma s dcerou sedly k čaji a bábovce a sepisovaly, co všechno je v nejbližších dnech čeká. Na Zelený čtvrtek budou péct mazanec a večer po obřadech se potkají s kamarády u nich doma na připomínce poslední večeře Páně. V pátek vyrazí na společný výlet na křížovou cestu, v sobotu budou chystat velikonoční výzdobu a barvit vajíčka a v neděli zve babička celou rodinu na sváteční oběd. Takový program se prostě nedá jen tak změnit a najednou si sama Šárka uvědomila, že o něj ani nechce přijít! Přitom se zatím nedostaly ani k tomu, kolik kamarádů, ministrantů a spolužáků už se vyptávalo, jestli se můžou stavit v pondělí na mrskut. „A po Velikonocích můžeme pozvat holky na přespávačku k nám!“, uzavřela diskuzi Šárka a na tváři se jí zase objevil veselý úsměv.

Veronika Veverka Papoušková

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

VELIKONOCE. *Najdeš mezi obrázky alespoň 15 rozdílů?*

PRO STARŠÍ

BOTANICKÁ ZAHRADA. *Vyhledej slova. Zbylá písmena čtená po řádcích tvoří tajenku.*

S	V	P	U	Š	K	V	O	R	E	C	E	L	CH	N	Ú	C	O	I	L
T	U	L	I	P	Á	N	K	O	Ý	N	O	C	U	H	C	E	J	Í	B
U	S	A	K	N	E	S	O	V	R	P	O	U	O	E	N	E	P	J	L
L	D	Ů	L	E	J	I	Ř	I	N	A	Ž	Ř	T	I	T	A	Ě	J	E
Í	J	I	T	R	O	C	E	L	Š	Í	E	A	A	N	Z	I	V	I	D
K	K	K	Í	L	U	R	Ř	E	S	C	S	Ť	L	A	N	S	K	É	U
S	E	L	U	D	N	A	V	E	L	O	V	Á	B	N	Í	N	K	E	L
T	S	N	Ě	Ž	E	N	K	A	K	T	U	S	K	Y	L	I	L	I	E

blatouch, bledule, divizna, hořec, jiřina, jitrocel, kaktus, kosatec, leknín, levandule, lilie, lípa, narcis, ocún, prvosenka, puškvorec, pýr, rulík, sněženka, stulík, tulipán

obrázky: https://images.google.com/

Klára Špunt Zelinková

VELIKONOCE 2023 V KOSTELE SV. TOMÁŠE

2. 4. 2023 – Květná neděle

- ⋆ bohoslužby v 7.45 – 9.00 – 11.00 – 19.30
- ⋆ při všech bohoslužbách svěcení ratolestí, v 9.00 s průvodem

Zpovídání během Svatého týdne

- ⋆ od pondělí do středy vždy od 15.30 do 19 hodin
- ⋆ na Zelený čtvrtek a Velký pátek od 14.00 do 16.30
- ⋆ během obřadů Svatého třídenní se v našem kostele nezpovídá

6. 4. 2023 – Zelený čtvrtek

- ⋆ není ranní mše sv.
- ⋆ 17.30 mše sv. na památku Večeře Páně
- ⋆ adorace „v Getsemanské zahradě“ jen omezeně, následuje bohoslužba farnosti sv. Jakuba

7. 4. 2023 – Velký pátek

- ⋆ den přísného postu (půst od masa a půst újmy)
- ⋆ dnes se neslaví žádná mše sv.
- ⋆ 15.00 pobožnost křížové cesty
- ⋆ 17.30 obřady na památku umučení Páně (latina/čeština)

8. 4. 2023 – Bílá sobota

- ⋆ dnes se nekoná žádná bohoslužba

8. 4. 2023 – Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

- ⋆ 21.00 Velikonoční vigilie (křest dospělých)

9. 4. 2023 – Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

- ⋆ bohoslužby v 7.45 – 9.00 – 11.00 – 19.30

10. 4. 2023 – Velikonoční pondělí

- ⋆ bohoslužby v 7.45 – 9.00 – 17.30

TOMÁŠEK – Zpravodaj při kostele sv. Tomáše v Brně. Vydává Řím.-kat. farnost u sv. Tomáše v Brně, Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ 545 57 22 15, **č. účtu**: 1341665339/0800, Internet: **http://www.svtomas.net/**
Mons. Jan Mráz – farář, redakce: M. Keprtová, V. Papoušková, P. Zahradník. Schránka pro el. příspěvky: **redakce@svtomas.net**, ostatní příspěvky předávejte kostelníkovi. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.
NEPRODEJNÉ. Uzávěrka příštího čísla **14. května 2023**.